

SARAH LARK

Springlevend

SARAH LARK

Springlevend

UITGEVERIJ
De Fontein
JEUGD

De kans van mijn leven

Het gebeurde als een donderslag bij heldere hemel. Of eigenlijk toch niet. Als ik er goed over nadenk, waren er vanaf het begin af aan al alarmsignalen. Die had ik alleen genegeerd. Toen ik drie jaar was wilde ik bijvoorbeeld een loopauto. Maar wat kocht mijn moeder? Een hobbelpaard! En terwijl andere kinderen rondcrosten in hun rode of blauwe mini-auto's, moest ik veel moeite doen om dat logge ding ook maar een beetje in beweging te krijgen. De sleepsporen op het laminaat in onze woonkamer zijn daar het levende bewijs van.

Later kreeg ik een barbiepaard en een flink aantal rare rubberen monsters – genaamd My Little Pony's – met roze en felblauw haar dat je kon kammen, föhnen en vlechten. Jammer genoeg had ik geen enkele kappersambitie en toen ik de manen van een van die beesten afknipte, was het gedaan met dit speelgoed. Maar het was niet gedaan met de onopvallende manipulatie

richting paarden. Toen ik interesse kreeg in dinosaurussen, kreeg ik een boek over de eerste zoogdieren: ‘Kijk eens, dit was het oerpaard! Schattig toch?’

Zoals gezegd had ik gewaarschuwd moeten zijn. Maar op het moment suprême lukte het mijn moeder toch me compleet te overvallen. Het was op een maandagavond en ik zat nietsvermoedend een beetje tv te kijken. Ze kwam binnen en legde nonchalant een krant op tafel.

‘Vind je dit boeiend?’ vroeg ze en ze wees naar de quiz op tv.

Ik haalde mijn schouders op. Ik kon me wel wat interessanter voorstellen. Bijvoorbeeld een uitgebreide reportage over mijn lievelingsband: Crazy Animals. Niet dat ik hun muzikale ontwikkeling niet al van haver tot gort kende. Maar ik kon niet alleen urenlang naar ze luisteren, maar ook eindeloos naar ze kijken. Vooral naar Nico Chico, de leadzanger, en naar Bombo, de drummer... Maar goed, ik dwaal af. Als ik nu begin weg te dromen over Crazy Animals ben ik morgenochtend nog niet bij het thema Paard. Maar die maandag hoopte ik dat Nico Chico zou optreden in de show, dus daarom keek ik naar die debiele quiz.

Ik protesteerde echter niet toen mijn moeder vastberaden het geluid uitzette. ‘Ik maak me soms een beetje zorgen om je...’ begon ze met een ernstig gezicht.

Dat was me tot nu toe totaal niet opgevallen. Eigenlijk ben ik geen probleemkind. Ik haal best goede cijfers en speel braaf een beetje piano, of liever nog, keyboard –

want ik wil tenslotte ergens over kunnen praten met Nico Chico als ik hem ooit tegenkom. Ik heb vrienden, hobby's en ben eigenlijk doodnormaal.

'Je hangt bijvoorbeeld de godganse dag voor die tv,' vervolgde mijn moeder. 'Dat is gewoon niet gezond.'

Ik keek in verwarring naar de klok. 'Wat moet ik dan doen?' vroeg ik haar. 'Het is halftien. Over een halfuur stuur je me naar bed.'

'Ik bedoel ook niet specifiek nu,' bond mijn moeder in, 'maar over het algemeen. Bovendien: vind je niet dat we de laatste tijd heel weinig samen ondernemen?'

Ik fronste mijn wenkbrauwen. Afgelopen zaterdag waren we met het hele gezin naar de bioscoop geweest. Naar een grappige animatiefilm. Zelfs mijn kleine broertje vond 'm leuk. En gisteren hadden mam en ik samen gekookt. Nog meer familiegedoe in één weekend zou echt ongezonder zijn!

'Weet je wat ik denk?' zei mijn moeder gemaakt vrolijk. 'Dat we een gezamenlijke hobby nodig hebben!'

'Hebben we toch?' antwoordde ik en ik zette het geluid van de tv weer aan. Misschien kwam Crazy Animals nu wel. 'Koken bijvoorbeeld.'

Mijn moeder en ik koken regelmatig samen. We maken niet gewoon een gebakken eitje, maar echt moeilijke recepten.

'Tja, over dat eh, koken...' mijn moeder speelde met de krant, '...daar maak ik me een ook beetje zorgen over. Vind je niet dat we de laatste tijd een beetje... steviger zijn geworden?'

Nu draaide ze echt helemaal door. Mijn moeder is zo mager als een lat. En wat mezelf betreft: dat mocht allemaal wel wat ronder. Mijn borsten bijvoorbeeld. Die zijn helemaal plat.

‘Ik dacht aan een sport!’ bracht mijn moeder uit. ‘Kijk, wat denk je hiervan?’

Enthousiast wapperend hield ze de krant voor mijn neus.

Droomt u ook van paarden? Wilde u altijd al leren paardrijden, maar is het er nooit van gekomen? En vraagt uw dochter om paardrijles? Grijp nu uw kans! Ons moederdochterarrangement biedt de ideale introductie in de ruitersport.

Manege Paardenhof, Hoogenbrug,
nabij het bos

Die manege kende ik. Een paar meisjes uit mijn klas brengen daar al hun vrije tijd door met rondjes rijden in de bak en het uitmesten van stallen. Maar eerlijk gezegd vind ik dieren die groter zijn dan een teckel best eng.

‘Heb ik om rijlessen gevraagd?’ vroeg ik achterdochtig.

Soms lees je wel eens over mensen met ‘een gespleten persoonlijkheid’. Misschien ben ik ook een beetje gespleten? Of misschien heb ik wel geslaapwandeld?

‘Kom op, Jessie! Alle meisjes houden van paarden!’

‘Ik hou van Nico Chico,’ verklaarde ik met een lachje.

Crazy Animals verscheen nu op het tv-scherf en zong hun liedje ‘Engelenhaar’. Daarin fantaseert Nico Chico over een meisje met lang, zacht, golvend blond haar. Het mijne is helaas kort, donkerbruin en stug. Maar het was maar een liedje. Er was vast iemand die hem dwong om die tekst te zingen, want in werkelijkheid droomde hij van een meisje met een rond gezicht en sproetjes, zonder borsten, maar mét spillebenen. Oké, dat klonk erg onwaarschijnlijk. Maar hij was een serieuze jongen. En ik had zo mijn innerlijke kwaliteiten.

‘Dat is geen liefde, dat is zwijmelen!’ besloot mijn moeder terwijl Nico Chico over het podium danste.

Tussendoor kwam Bombo levensgroot in beeld – wat had hij daar nou voor mooie tattoo boven zijn rechterwenkbrauw? Was het een eenhoorn? En bij Nico Chico galoppeerde er iets over zijn neusbrug. Cool! Het was zeker weten geen tattoo, want het was erop geplakt. Zou je die dingen ergens kunnen kopen?

‘Een paardentattoo!’ riep mijn moeder uit. ‘Leuk!’

Ik wierp haar een sceptische blik toe. Tot nu toe was alleen al de gedachte dat ik een tattoo zou nemen een ware nachtmerrie voor haar.

‘Weet je wat? Als je die dingen ergens kunt kopen, nemen we er allebei een voor onze eerste rijles!’

Ik vond het zo langzamerhand een beetje eng worden.

‘Meen je dat nou serieus?’ vroeg ik haar, terwijl op tv Crazy Animals onder luid gegil van aanbiddende meis-

jes de studio verliet en de presentator het programma weer overnam. ‘Wil je echt rijles nemen?’

Mam knikte.

‘Waarom ga je dat dan niet gewoon doen?’ vroeg ik. ‘Ik bedoel: daar heb je mij toch niet voor nodig?’

Mijn moeder beet op haar onderlip. Zo ‘verlegen’ had ik haar nog niet vaak gezien. Dit was echt een avond vol verrassingen.

‘Nou ja, omdat dat er een beetje raar uitziet... Op mijn leeftijd nog rijles nemen... De andere beginners zijn hooguit dertien...’

De meesten waren zelfs nog jonger. De paardenmeisjes uit mijn klas zaten al twee of drie jaar op rijles en waren behoorlijk doorgedraaid. Ze stonden op en gingen naar bed met hun hoofd vol paardengedachten. En in plaats van een poster van Nico Chico hadden zij paardenposters boven hun bed hangen.

‘Hebben ze niet zoiets als seniorenrijles?’ vroeg ik me hardop af. Daarmee schopte ik mijn moeder natuurlijk tegen het zere been. Ze staarde me verbijsterd aan.

‘Zó oud ben ik nu ook weer niet. Het is eigenlijk precies zoals in de advertentie. Ik heb altijd al van paarden gedroomd, en nu...’

‘Nu heb je een dochter die totaal niets met die beesten heeft. Het spijt me. Misschien kun je me nog inruilen?’ Ik deed een beetje kribbig. ‘Ik ga sowieso niet op zo’n levensgevaarlijk beest zitten, alleen maar omdat jij dat zo graag wilt. Ik heb hoogtevrees, ik wil graag met

beide benen op de grond blijven staan.’ Wat mij betreft was de zaak hiermee afgedaan.

Maar mijn moeder liet een sadistisch lachje horen. ‘Wedden dat je daar straks heel anders over denkt?’ merkte ze op, en ze trok hetzelfde gezicht als onze kat zodra de blikopener op een blik kattenvoer wordt gezet. ‘Je bent tenslotte een “dierenliefhebber”. Maar deze hier kan ik misschien nog wel ruilen...’

Met een theatraal gebaar toverde ze twee concertkaartjes tevoorschijn. Mijn ogen vielen bijna uit hun kassen! Crazy Animals! Volgende week in Amsterdam.

‘En dat is nog niet alles,’ voegde mijn moeder eraan toe. ‘Ik heb met de organisatie gesproken. Jouw Nico Chico ontvangt een paar meisjes backstage. De winnaressen van een of andere prijsvraag. Twee meer vallen dan helemaal niet op...’

Mijn moeder werkt bij een reisbureau, maar ze verkopen er ook concertkaartjes. Waarschijnlijk had ze de kostbare tickets voor niks of heel weinig geld kunnen krijgen. En nu gebruikte ze die om mij onder druk te zetten. Ze was echt in- en inslecht.

Ik had ook wat van die eigenschappen van haar geerfd en begon te onderhandelen. ‘Oké. Hoeveel rijlessen?’

‘Tien voor de kaartjes,’ zei mijn moeder. ‘En twintig om Nico Chico face to face te zien.’

‘Dertig uur? Ben je helemaal gek geworden? Als ik één uur per week les heb, duurt dat zevenenhalve maand!’ Ik was totaal verbijsterd.

‘Ja, dat klopt,’ zei mijn moeder emotioneel. ‘Laten we er 32 van maken. Dan zijn het in totaal acht maanden. Na die tijd weet ik zeker dat je van paarden houdt!’

Ik wist even niet wat ik moest zeggen, en dat komt maar zelden voor. Maar ik moest deze deal even laten bezinken. De ontmoeting met Nico Chico zou hooguit een kwartier duren. En daar zou ik dan acht maanden voor moeten boeten? Was dat het waard?

Natuurlijk was dat het waard! Het was tenslotte de kans van mijn leven. Als Nico Chico dan verliefd op me zou worden... Als ‘de hemel vuur spuwde’ zoals in zijn lied, toen hij het meisje voor het eerst zag... Dan zou sowieso alles veranderen. Misschien kon ik dan wel met hem mee op tournee – om wat dan ook te doen... Ook al kon ik nu niet zo goed bedenken wat. Kostuumontwerper ging het niet worden. Zodra ik een naald vastpak, vloeit er bloed. Gitaren stemmen kan ik ook niet – mijn muzikleraar bevestigt telkens weer dat ik geen absoluut gehoor heb, maar dat zegt hij over alle fans van Crazy Animals. En een kok is voor die jongens ook overbodig. Nico Chico eet alleen maar hamburgers en chocola... Maar het is wel leuk om erover te mijmeren. Als hij verliefd op me wordt, dan vindt hij vast wel een taakje voor me. Ik moet alleen in zijn buurt zien te komen!

‘Achtien uur voor het backstagebezoek. Dus zeven maanden in totaal,’ deed ik als tegenbod. ‘Kom op, mam, dan bak ik een worteltaart voor die knol!’

Dat laatste trok haar over de streep. Taarten bakken

is namelijk het ultieme bewijs van liefde.

Mam knikte. 'Oké. Onze eerste rijles is komende dinsdag om drie uur. We gaan om halfdrie weg. Ik weet zeker dat je het leuk gaat vinden!'

Ik sprong op. 'Maar het concert is pas vrijdag!' protesteerde ik. 'Kunnen we niet beter volgende week...?'

Vastbesloten schudde mijn moeder haar hoofd. 'Nee, dat noem je een aanbetaling!' legde ze uit. 'Bovendien heb ik ons al aangemeld. Doe geen moeite, Jessie, je komt er niet meer onderuit!'

www.uitgeverijdefontein.nl

Oorspronkelijke titel: *Lea und die Pferde – Das Glück der Erde*

Verschenen bij Boje Verlag, een imprint van Bastei Lübbe AG

© 2008 Sarah Lark

Voor deze uitgave:

© 2023 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Merel de Vink

Omslagontwerp en grafische verzorging: Zeno

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 6564 1 (e-book 978 90 261 6566 5)

NUR 283, 284